

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 363. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715473248/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

taget en saadan Fart og Styrke, at Lovgivningen ikke har faaet Tid at sætte Diger for den og har maattet lade sig overskylle. Jeg viger til Side for Dyndvulkanens Ekspektorat. At staa med den vilde være moderne Don Quijote-Daad — — Ja, det er mit sidste Ord, Hr. Knudsen.

— Ja, jeg kan s'gu mærke, at der er vinket af for Fandangoen, mumlede Bertel . . . Men han hævede Stemmen, idet han sagde:

— Kaptejnen har ikke Brug for en billig, men fin Kognak? Jeg er Agent for . . .

— Nej undskyld. Jeg har i tyve Aar handlet med én Mand, som det ikke kunde falde mig ind at svigte.

— Men er han prisbillig?

— Jeg giver, hvad jeg har Raad til, kan smage nogenlunde . . . De undskylder.

Bertel bukkede. Hans og Almas Øjne mødtes. Alma sagde resolut til sin Kurator:

— Ja, Kaptejn Hald . . . min Broder Bertel der er den af min Slægt, som har været bedst imod mig.

Bertel fik Taarer i Øjnene:

— Ja, de var onde mod den stakkels Tøs. Og hun kunde jo ikke gøre ved, at hun kom de ældre Brødre lidt paa tværs paa Keglebanen.

Kaptejnen rakte ham Haanden med en hel forandret Mine.

— De vil ikke blive og spise til Middag?

— Ne—ej . . . tusind Tak . . . Forretninger . . . Farvel, Hr. Major . . . Hr. Doktor . . . tegner mig Deres og Komtes . . . Baronessens ærbødige Tjener . . . G'maaren! . . . Farvel, min Tøs . . . gid det maa gaa Dig vel!

Han gik skyndsomt ud. I Gangen sagde han:

— Ja hun er kommen i noble . . . men Satans kedelige Hænder. Denne Beværtning er inte af den Slags Variétéer, som i Længden vilde faa min Søgning. De spiller akkurat som paa det kongelige Theater.

Alma og Ludvig Skov stod endnu med hinanden i Haanden, slap først brat, da Kaptejnen vendte Ansigtet med de lidt skilte hvide Knebelsbarter imod dem. Han sagde:

— Du, Ludvig Skov! . . . Du sagde, at jeg var en Don Quijote . . . Nej Du og den Mand, der nu gaar over Gaarden, I er Idealisterne.